

De Donkere Kant van de Maan die niet Wou Verschijnen

Het was een woensdag in augustus toen de zon besloot dat het tijd werd voor een dramatische afwezigheid. Een zonsverduistering stond gepland, en overal werden er al plannen gesmeed om dit schouwspel te aanschouwen.

In Londen zat Roger Waters aan zijn toetsenbord, staren naar een horloge dat stil bleef staan. "Time has come today," mompelde hij. "Maar vandaag komt de tijd niet."

David Gilmour leunde ontspannen op een gitarenhals die hem dichterbij de maan bracht dan ooit tevoren. "Zullen we 'Wish You Were Here' spelen? Of misschien 'See Emily Play'? De maan is ook een beetje een Emily, als je het mij vraagt – ze verschijnt soms en verdwijnt dan weer."

Nick Mason draaide aan zijn drumstel. "Ik heb een ritme bedacht dat perfect past bij deze zonsverduistering. Het heet 'Money'. Zonlicht dat gratis is, tenminste, als de maan het niet blokkeert."

Richard Wright glimlachte vanachter zijn synthesizer. "Weet je wat echt fascinerend is? De maan heeft geen licht van zichzelf. Het is gewoon reflectie. Net als onze muziek – we reflecteren alleen maar wat de wereld ons terugkaatst. En soms kaatst die wereld ons terug als een gitaarsolo die je tot tranen beweegt."

De manen van de publiek waren klaar om te luisteren. Ze hadden allemaal speciale brillen opgezet, want zoals ze zeggen: "Don't look directly at the sun unless you want to end up blind as a bat." Maar gelukkig had Pink Floyd daar een oplossing voor: "Comfortably Numb" brillen, die je net wazig genoeg maakten om de duisternis niet te zien aankomen.

Toen de maan zich langzaam over de zon schoof, begonnen de muzikanten. Het eerste akkoord klonk als een hartslag – bonk, bonk – precies zoals op "Money" maar dan zonder geld. Want wie heeft er nog geld nodig als je de hele zonsverduistering kunt kopen voor de prijs van één ticket?

"Us and Them," zong Waters, terwijl hij naar de schaduw keek. "Waarom kijken wij altijd naar de verkeerde kant van de maan?"

Gilmour antwoordde met een gitaarsolo die zo hoog ging dat vogels dachten dat het de ochtend was. De zon probeerde zich nog even te

verdedigen door een laatste flits te geven, maar de maan zei: "Sorry mate, dit is mijn show nu."

En toen gebeurde het. De totale verduistering. Het moment waarop iedereen zweeg, zelfs de mensen die normaal gesproken niet zwijgen. En in die stilte, in die donkere kant van de maan, begrepen ze iets belangrijks:

Soms moet de zon even weg om te beseffen hoe mooi ze eigenlijk is.

Zoals Nick Mason later zou zeggen: "There's no point in crying when the moon gets in your way. Just take another pill – the one that makes you comfortably numb."

Einde.

Want zoals de tekst zegt: "And then one day you find ten years have got behind you." En plotseling was de zonsverduistering voorbij en stond de zon weer waar hij hoort – hoog in de lucht, glimmend als een oude penny, en volledig genegeerd door iedereen die aan hun telefoon hangt.